

Verš č. 1:

Až umřu, nic na tomto světě
se nestane a nezmění,
jen srdcí několik se zachvěje
v rose jak k ránu květiny.

Jiří Wolker

Verš č. 2:

A láska zůstala -
ta smrti nezná.

Verš č. 3:

Až tady nebudu, zmizí jak sen,
co jsem si ponechal pro sebe jen.
Až tady nebudu, žít bude dál
v druhých, co jsem jim v životě dal.

Verš č. 4:

A za vše, za vše dík.
Za lásku, jaká byla,
za život, jaký byl...

Donát Šajner

Verš č. 5:

Byť se mi dostalo jíti
přes údolí stínů smrti,
nebudu se báti zlého,
neboť Ty se mnou jsi.

Žalm 23,4

Verš č. 6:

Buď vůle Tvá....

Verš č. 7:

Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni Boha viděti budou.

Mat. 5, 8

Verš č. 8:

Člověk, který si zaslouží
jméno dobrý, je ten,
jehož myšlenky a práce
jsou věnovány spíše jiným
než jemu samému.

W. Scott

Verš č. 9:

Co vděkem za lásku a péči Tvou
Ti můžeme dát -
hrst krásných květů naposled,
a pak jen vzpomínat...

Verš č. 10:

Dotlouklo srdce Tvé znavené,
uhasl oka svít,
budiž Ti, drahý tatínku,
za všechno vřelý dík.

Dotlouklo srdce Tvé znavené,
uhasl oka svít,
budiž Ti, drahá maminko,
za všechno vřelý dík.

Verš č. 11:

Dotlouklo srdce drahé maminky,
odešlo na věčnost spát.
Maminko zlatá,
zůstaneš s námi
ve věčných vzpomínkách.

Verš č. 12:

Dopracovaly pilné ruce,
utichlo navždy předobré srdce.
Očima drahýma se již nepodíváš,
teď klidným spánkem odpočíváš.

Verš č. 13:

I řekl Ježíš:
"Já jsem vzkříšení i život.
Kdo věří ve mne,
buť pak i umřel, živ bude."
Jan 11,25

Verš č. 14:

Jak tiše žil, tak tiše odešel,
skromný ve svém životě,
velký ve své lásce a dobrotě.

Jak tiše žila, tak tiše odešla,
skromná ve svém životě,
velká ve své lásce a dobrotě.

Verš č. 15:

Jen láska zůstane,
ta smrti nezná.
1 Kor. 13,8

Verš č. 16:

Klesly ruce pracovitě, zemdlené,
ztichlo srdce dobré, znavené,
již je po bolestech, utrpení,
již po životě, je jen rozloučení.

Verš č. 17:

Kdo Tě znal, ten zná naši bolest,
ten ví, co jsme v Tobě ztratili.
V našem srdci žiješ věčně dále -
spi sladce, vždyť se opět shledáme.

Verš č. 18:

Kdo byl milován,
nebude nikdy zapomenut.

Verš č. 19:

Když umře tatínek, slunéčko zajde,
v srdci nám zůstane smutek a chlad.
V tom širém světě sotva se najde,
kdo by jak tatínek uměl mít rád.

Verš č. 20:

Kdo v srdci žije, neumírá.
Fr. Hrubín

Verš č. 21:

Lásku měl na rtech,
dobrotu v srdci,
poctivost ve své duši.

Když umře maminka, slunéčko zajde,
v srdci nám zůstane smutek a chlad.
V tom širém světě sotva se najde,
kdo by jak maminka uměl mít rád.

Lásku měla na rtech,
dobrotu v srdci,
poctivost ve své duši.

Verš č. 22:

Zvykli jsme si na život ve dvou
a jeden pro druhého...
Bylo to hezké a bylo nám
spolu dobře.

Verš č. 23:

Mnoho jsem trpěl,
ale bez reptání.
Odcházím, neplačte,
jen někdy vzpomeňte.

Mnoho jsem trpěla,
ale bez reptání.
Odcházím, neplačte,
jen někdy vzpomeňte.

Verš č. 24:

Maminko drahá, za všechnu starost,
za všechnu Tvoji práci,
za každíčký dech,
jenž patřil jen nám nocí a dnem,
nechť Tě Bůh odmění klidným
a krásným snem.

Verš č. 25:

Umlklo srdce znavené,
přestalo bít,
budiž Ti, drahý tatínku,
za všechno vřelý dík.

Umlklo srdce znavené,
přestalo bít,
budiž Ti, drahá maminko,
za všechno vřelý dík.

Verš č. 28:

Po pilné práci klesla Tvoje hlava,
Tys úkol svůj již dokonala.
Teď můžeš jenom klidně spát
a vděčně budou vzpomínat
ti, kteréš tolik miloval.

Po pilné práci klesla Tvoje hlava,
Tys úkol svůj již dokonala.
Teď můžeš jenom klidně spát
a vděčně budou vzpomínat
ti, kteréš tolik milovala.

Verš č. 31:

Smrt přešla kolem.
Život jde dál.
Rozprostřel závoj protkaný bolem,
v něm ukryt je žal.

Verš č. 34:

Žádná smrt není zlá,
předchází-li jí život dobrý.
Kramerius

Verš č. 26:

Posílám pozdrav poslední...
všem, kdo měl mne rád,
mně se víc nerozvední,
já budu spát.

Verš č. 29:

Přestalo tlouci srdce Tvé znavené,
nebylo z ocele, nebylo z kamene.
Bolestí znaveno přestalo bít,
nebylo léku, jímž mohlo žítí.

Verš č. 32:

Ten život stálý boj
a mír jen bezděky,
a smrt jen krátký boj
a poklid navěky.
J. Kollár

Verš č. 35:

Za předobré srdce mateřské
na světě náhrady není -
proto je tolik bolestné
s maminkou rozloučení.

Verš č. 27:

Pracoval vždy do únavy,
klidu sobě nedopřál.
Srdce jeho zlaté bylo,
každému jen blaho přál.
Za vše dobré, co vykonal,
tichý spánek buď mu přán.

Pracovala vždy do únavy,
klidu sobě nedopřála.
Srdce její zlaté bylo,
každému jen blaho přála.
Za vše dobré, co vykonala,
tichý spánek buď jí přán.

Verš č. 30:

Smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého.
Co strašné je, co zlé je,
to umírání je.

Jiří Wolker

Verš č. 33:

Za všechnu lásku a péči Tvou,
co s vděkem dnes Ti můžeme dát...
hrst krásných květů na pozdrav
a pak již jen vzpomínat.

Verš č. 36:

Život Tvůj byl samá práce,
smrt jen tichý vzdech.

Verš č. 37:

Největší poklad na světě
je srdce drahé matky,
a kdo je ztratil, chudý jest,
byť největší měl statky.

Jan Neruda

Verš č. 38:

Neplačte drazí, že odcházím spát,
jak pokynul mi Osud.
Ve věčné noci bude se mi zdát,
že žiji s Vámi dosud.

Verš č. 39:

Neplačte, že jsem odešel,
ten klid a mír mi přejte,
jen věčné světlo vzpomínky
mi stále zachovejte.

Neplačte, že jsem odešla,
ten klid a mír mi přejte,
jen věčné světlo vzpomínky
mi stále zachovejte.

Verš č. 40:

Největší láska na světě umírá,
když oko matčino se navždy zavírá.

Verš č. 41:

Jediná na světě, kdo by ji neměl rád,
jež umí odpouštět a tolik milovat,
na ni nám zůstane nejhezčí vzpomínka,
ta bytost nejdražší - to je Tvá maminka.

Verš č. 42:

Není smrti, zůstává věčně živý,
kdo spravedlivý byl a dobrotivý.
F.Halas

Verš č. 43:

Nezemřel jsem, neboť vím,
že budu žít stále v srdcích těch,
kteří mne milovali.

Nezemřela jsem, neboť vím,
že budu žít stále v srdcích těch,
kteří mne milovali.

Verš č. 44:

Odešel's, drahý,
bez slůvka rozloučení,
tak náhle -
že těžko k uvěření...

Odešla's, drahá,
bez slůvka rozloučení,
tak náhle -
že těžko k uvěření...

Verš č. 45:

Úsměv měl na rtech,
dobrotu v srdci,
lásku v duši...

Úsměv měla na rtech,
dobrotu v srdci,
lásku v duši...

Verš č. 46:

Po krátkých cestách
chodili jsme spolu,
na dalekou
odešel jsi sám.

Po krátkých cestách
chodili jsme spolu,
na dalekou
odešla jsi sama.

Verš č. 47:

Jaký úděl umlknout v té chvíli,
odejít a umlčet nemožoucně v okamžiku,
kdy se vyplnily sny,
které jsi vzýval tak vroucně!

Jaroslav Seifert

Verš č. 48:

"Já jsem vzkříšen i život.
Kdo věří ve mne,
byť pak i umřel, živ bude."

Verš č. 49:

Ženu statečnou kdo nalezne,
neboť nad perly cena její.
Příslloví 31,10

Verš č. 50:

Byli jsme dva. Dva na vše -
na lásku, na život, na boj i bolest
i na hodiny štěstí.
Dva na výhry i prohry,
na život a na smrt...dva.
Karel Čapek

Verš č. 51:

Spi tiše tichounce,
dnes dosnils života bludný sen
a cestou bolesti odešels tam,
kde mír a láska jen.

Spi tiše tichounce,
dnes dosnilas života bludný sen
a cestou bolesti odešlas tam,
kde mír a láska jen.

Verš č. 52:

Nezemřel.
Spí, má-li sen, je krásný,
zdá se mu o těch, které miloval
a kteří milovali jeho.

Nezemřela.
Spí, má-li sen, je krásný,
zdá se jí o těch, které milovala
a kteří milovali ji.

Verš č. 53:

Zvedám jí ruku. Je v ní chlad,
prsty jsou přitisklé k dlani.
Kytíčku chci jí do nich dát,
už naposledy tentokrát.
A ještě se mi brání.
J. Seifert

Verš č. 54:

Není tu třeba slz a není třeba nářku,
ni pokání a trpkých výčitek.
Vždyť v majestátu smrti
ni zrnko není hany,
je velebný jen klid.
J.Milton

Verš č. 55:

Na shledanou, drahý, na shledanou
zůstaneš mi v srdci na věky.
Rozejdeme se, není na vybranou.
Svede nás až zítřek daleký.

Na shledanou, bez slov, bez loučení,
ožel stesk i smutek někdejší,
umřít - na tom nic nového není,
ani žít však není novější.
Sergej Jesenin

Verš č. 56:

Až té trávy nesetě,
na mém hrobě rozkvetě,
čípak vy, mé rodné brázdy,
čípak vy jen budete.
Kdo tu bude u vás stát,
kdo vás bude mítí rád,
kdo vás přijde, rodné brázdy,
kdo vás přijde zaorat.

Verš č. 57:

Já půjdu tam,
kam všechna pokolení odešla.
A lesy budou stále v slunci snít
a vody dřímat v lesku bílých hvězd.
J. Zeyer

Verš č. 58:

Nejkrásnější láska umírá,
když se oko matky navždy zavírá.

Verš č. 59:

Od života pro sebe nic jsi nežádala,
vše jen pro své děti a rodinu,
své zlaté srdce celé jsi nám dala,
věčný klid dejž Bůh Ti v odměnu.

Verš č. 60:

Za předobré srdce mateřské
na světě náhrady není,
proto je tolik bolestné
s maminkou rozloučení.

Verš č. 61:

Spi tiše, tichounce.
Dnes dosnilas života bludný sen
a cestou bolesti odešlas tam,
kde mír a láska jen.

Verš č. 62:

Bůh povolal Tě v nebes chrám,
bys ušla světa útrapám.

Verš č. 63:

Ze všeho jediná zbylas nám, matičko,
vychladlé zemi jak podzimní sluníčko,
podzimní sluníčko neslní, nepálí,
přece se zatřeseš, když se nám zakalí.
Jan Neruda

Verš č. 64:

Nejdražší poklad na světě,
je srdce drahé matky,
a kdo je ztratil, chudým je,
byť největší měl statky.

Verš č. 65:

Jen pro Vás jsem pracovala
a Vám jsem rozdala srdce své.

Verš č. 66:

Když umře maminka, sluníčko zajde,
v srdci nám zůstane smutek a chlad,
po širém světě, ach, sotva se najde,
kdo by jak maminka, měl nás tak rád...

Verš č. 67:

Zapadlo sluníčko, umřela's mamičko,
odešla's maminko milá.
Slova to nepoví - nikdo se nedoví,
čím jsi nám, maminko, čím jsi nám byla.

Verš č. 68:

Jak sluneční jas a hvězdy svit
tak čistá Tvá duše, maminko, byla,
za Tvoji lásku přejem Ti boží klid,
ve chvíli, kdy jsi nás opustila...

Verš č. 69:

Maminko naše zlatá,
vzpomínka na Tě vždycky svatá,
v srdci nás bude hřát.

Verš č. 70:

Zhasly oči plné lásky
naší drahé maminky,
nezhasnou však nikdy na ni
v srdcích našich vzpomínky.

Verš č. 71:

Přestalo srdéčko tlouci,
přestala ústa se smát,
budeme, maminko drahá,
stále na Tebe vzpomínat.

Verš č. 72:

Kdo ztratil lásku matčinu,
ten často na ni v bolu vzpomíná,
vždyť byla to láska nejdražší,
kterou k nám měla jen maminka jediná.

Verš č. 73:

Nic v světě není dražšího
nad zlaté srdce matky
a kdo je ztratí, chudým jest,
byť největší měl statky.

Verš č. 74:

Matčině srdci patří živý květ,
před nímž se sklání celý svět.

Verš č. 75:

Za Tvoji lásku, maminko naše zlatá,
za Tvoje velké oběti,
buď Tobě, rodná země lehkou,
toť poslední je přání od dětí.

Verš č. 76:

Očím jsi odešla,
v srdcích jsi zůstala...

Verš č. 77:

Ztichlo navždy srdce zlaté,
zhasl na Tvých očích svit,
těžko se nám bude tady,
bez Tebe, maminko, žít...

Verš č. 78:

Největší láska umírá,
když oko matky se navždy zavírá.

Verš č. 79:

Umlkla ústa matčina,
přestaly rty se smát,
budeme drahá maminko,
na Tebe vzpomínat.

Verš č. 80:

Drahý tatínku, jen jednou
v životě jsi nás zarmoutil,
a to bylo v té chvíli,
kdy jsi nás navždy opustil.

Verš č. 81:

Tatíčku starý náš,
šedivou hlavu máš,
dokud jsi byl mezi námi,
stále bylo dobře s námi,
otče náš.

Verš č. 82:

Klesla hlava starostlivá,
ztichlo srdce trampotami znavené,
ruce tolik pilné od práce již
navždy ustaly, tatíčku náš drahý.

Verš č. 83:

Jen pro Vás jsem pracoval,
a Vám jsem rozdal srdce své.

Verš č. 84:

Ztichlo navždy srdce zlaté,
zhasl na Tvých očích svit,
těžko se nám bude tady
bez Tebe, tatínku, žít.

Verš č. 85:

Dotlouklo srdce otcovo,
uhasl oka svít.
Budiž Ti, tatínku,
za všechno vřelý dík.

Verš č. 86:

Očím jsi odešel,
v srdcích jsi zůstal...

Verš č. 87:

Jedinou radostí mého
života byla práce,
jíž věren zůstal jsem
až do posledního dechu svého.

Verš č. 88:

Nezemřel jsem, neboť vím,
že budu žít stále v srdcích těch,
kteří mě milovali.

Verš č. 89:

Tatínku drahý, starostlivý,
Tvůj život byl dokonán,
ale láska a vzpomínky
na Tebe zůstanou.

Verš č. 90:

Jen pro Vás jsem žil a pracoval,
Vám jsem rozdál srdce své.

Verš č. 91:

Jak tiše žil,
tak tiše zemřel.

Verš č. 92:

Odešel dobrý člověk,
každý ho měl rád,
odešel nám v nenávratno,
teď musíme jen vzpomínat.

Verš č. 93:

Naše srdce bolem pláče,
v smutné chvíli tiše lká,
víc již není mezi námi,
drahá duše tatínka...

Verš č. 94:

Tatínku náš drahý
Váš život byl jen práce a starost o nás,
vzpomínáme s vděčností
a nikdy nezapomeneme...

Verš č. 95:

Odešels nám, tatínku drahý,
láska a vzpomínky na Tebe zůstanou.

Verš č. 96:

Tatíčku starý náš, šedivou hlavu máš,
dokud Jsi byl mezi námi,
dobře bylo ještě s námi,
tatíčku drahý náš.

Verš č. 97:

Tatínkovy ruce vždy se staraly,
aby malým dětem chleba vydělaly,
teď, když v rakvi leží ustarané dlaně,
velké děti s láskou vzpomínají na ně...

Verš č. 98:

Čím byl jsi nám,
to ví jen ten, kdo ztrácí,
čím byl jsi jiným,
Bůh Ti to už splácí.

Verš č. 99:

Od života pro sebe nic jsi nežádal,
vše jen pro své děti a rodinu,
své zlaté srdce celé jsi nám dal,
věčný klid dejž Bůh Ti v odměnu.

Verš č. 100:

Přestalo srdíčko tlouci,
přestala ústa se smát,
budeme, tatíčku drahý,
stále na Tebe vzpomínat.

Verš č. 101:

Spí sladce v rodné české zemi,
kterou jsi tolik miloval.

Verš č. 102:

Život Tvůj byl samá práce,
smrt jen tichý vzdech.

Verš č. 103:

Rodné brázdy v šíř i dál,
co mi Vás jen Pán Bůh přál,
co jsem se vás naosíval,
co jsem se vás naoral.

Verš č. 104:

Tak, jaký jsem, ať všechno víš,
mne přijmeš, spasiš, potěšíš,
vždyť Ty svých slibů nerušíš,
Beránku Boží k Tobě jdu.

Verš č. 105:

Utichlo srdce Tvé šlechetné bytosti,
jež pro nás nejdražším pokladem byla,
nás Jsi tu zanechal v zármutku, bolesti,
jen vděčná vzpomínka, tatínku drahý,
na Tvoji lásku jak drahokam zbyla...

Verš č. 106:

Dnové moji jsou jako stín nachýlený
a já jako tráva uvadl jsem.
Žalm 102,12

Verš č. 107:

Tak krátko šel jsem s vámi,
hle, tu se cesty dělí
a ptáci nad hlavou
mi píseň nedopěli.
Jiří Wolker.

Verš č. 108:

Žili jsme pro Tebe,
a tys lásku naši opětoval.

Verš č. 109:

Váš život byla jen práce,
a odpočinkem Vaše smrt.

Verš č. 110:

Odcházím za světlem,
kdes' v dálce splynu s ním.
Těm, které miluji,
na cestu posvítím.

Verš č. 111:

Předobré srdce na světě jsme měli,
jež dovedlo nás milovat,
kdybychom láskou vzbuditi je chtěli,
neozve se nám vícekrát,
umlklo, ztichlo, šlo již spát.

Verš č. 112:

Přestalo tlouci srdce Tvé znavené,
nebylo z ocele, nebylo z kamene,
bolestí znaveno přestalo bítí,
nebylo léku již, nemohlo žítí...

Verš č. 113:

Vše zmizí, jen stopy Tvé práce
a lásky zůstanou.

Verš č. 114:

Klesly ruce pracovitě - zemdlené,
ztichlo srdce dobré - znavené.
Pán zavolal, nám zbývá
vzpomínka - stesk a žal.

Verš č. 115:

Klesla ruka, která tak ráda pracovala,
zmlkla ústa, která slovy hladila,
oči, které se tak mile dívaly,
se navždy zavřely.

Verš č. 116:

Proč je tak málo štěstí na světě,
proč co nám nejdražší,
tak záhy odchází.

Verš č. 117:

Neděs Tě hrobu pustota,
jíž nevěra se bojí,
hrob jest jen změnou života,
druhou kolébkou Tvojí.

Verš č. 118:

Klesly ruce pracovitě, zemdlené,
ztichlo srdce dobré, znavené,
Pán zavolal, již je po bolestech, utrpení.

Verš č. 119:

Klesla ruka, která tak ráda pracovala,
zmlkla ústa, která slovy hladívala,
a oči, které se tak mile usmívaly,
se navždy zavřely.

Verš č. 120:

J. Wolker:
Smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého.

Verš č. 121:

Život Tvůj byl samé starosti a práce,
Tvá smrt jen tichý vzdech.

Verš č. 122:

J. V. Sládek:
Kdo žil v srdcích těch
jež opustil, ten nezemřel.

Verš č. 123:

Až my, žijící, zemřeme,
nic se na tom světě nestane, nezmění,
jen několik srdcí se zachvěje,
jak v ranní rose květiny.

Verš č. 124:

Až umru, nic na tomto světě
se nestane a nezmění,
jen já ztratím svou bídu
a změním se ze všeho...

Verš č. 125:

Utichlo srdce znavené,
nebylo z ocele, nebylo z kamene,
utichlo a šlo spát,
budeme na něj vděčně vzpomínat.

Verš č. 126:

Pouť daleká již skončena,
skončeno putování.
Sta bylo křížů v pouťi té,
tisíce zastavení.
I chvíle šťastných úsměvů,
Tvé kroky nacházely,
těch bylo zřídka, vždy více utrpení.

Verš č. 127:

Hospodin jest můj pastýř,
já nebudu míti nedostatku...
Žalm 2, 3, 1.

Verš č. 128:

Já jsem vzkříšení i život.
Kdo věří ve mne,
byť pak i umřel, živ bude.
Jan 11, 23.

Verš č. 129:

V rukou Tvých jsou časové moji.

Verš č. 130:

Člověk marnivostí podobný jest,
dnové jeho jako stín pomíjející.
Žalm 144.

Verš č. 131:

Jím bylo blaho odpírati sobě
a všechno dáti pro děti.
(K. V. Rais "Svým rodičům")

Verš č. 132:

Náš život od prvního vzlyku,
až k hrobu jest jen náhod slet,
splet' radostných v něm okamžiků
a žalů, strasti na sto let.

Verš č. 133:

Jen boží láska splatí Tobě
tu obětavou, věrnou lásku k nám,
až věčný klid Ti bude dopřán
v tichém hrobě
a ve vzpomínkách vděčných budeš
námi stále milován...

Verš č. 134:

Zahučaly hory, zahučaly lesy,
kam jste se poděly moje mladé časy...
A přijde-li čas - stromy rozkvetou zas,
ale já nepřijdu již nikdy mezi Vás.

Verš č. 135:

Kteří spravedlnosti vyučují mnohé,
skvíti se budou jako hvězdy,
na věčné věky.
Dan. 12., 3.

Verš č. 136:

Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví,
kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dá jim,
aby odpočinuli od prací svých,
skutkové pak jejich jdou za nimi.
Zjev. 14, 13.

Verš č. 137:

Bůh je naše útočiště i síla,
ve všelikém soužení pomoc vždycky
hotova.

Verš č. 138:

Já jsem cesta i pravda i život.
Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne.
Jan 14, 6.

Verš č. 139:

Já vím, že vykupitel můj jest živ,
a že v den nejposlednější nad
prachem mým se postaví.
Job. 19, 25.

Verš č. 140:

Uval na Hospodina cestu svou,
slož v něm naději,
on zajisté všechno spraví.
Žalm 37, 5.

Verš č. 141:

Buď vůle Tvá,
jako v nebi, tak i na zemi.

Verš č. 142:

Jediné srdce na světě jsme měli,
jež dovedlo nás milovat,
Kdybychom láskou vzbuditi je chtěli,
neozve se nám vícekrát -
utichlo, zmlklo, šlo již spát...

Verš č. 143:

Jak tiše žila,
tak tiše odešla.

Verš č. 144:

Jak tiše žila,
tak tiše zemřela.

Verš č. 145:

Za Tvoji lásku, maminko naše zlatá,
za všechny Tvoje velké oběti,
buď štědrou k Tobě ruka boží svatá,
tot poslední je vroucí přání od dětí.

Verš č. 146:

Naše nitro bolem pláče,
v smutné chvíli tiše lká,
víc již není mezi námi,
drahá naše maminka...

Verš č. 147:

Jan Neruda:
Matičce dáš-li do hrobu
na prsa dítě její,
ještě se vpadlé, ztělé rty
radostí pozachvějí.

Verš č. 148:

Umlkla ústa matčina,
přestaly rty se smát,
budeme drahá maminko
na Tebe vzpomínat.

Verš č. 149:

Jsme květinami jen na zahradě Boží,
želíme květu, jež si utřhl Pán -
Nad Vaším lůžkem, maminko drahá,
šeptáme v slzách pozdrav: Pokoj Vám.

Verš č. 150:

Nikdo to neřekne, nikdo to nepoví,
čím byla maminka každému z nás,
nikdo ji nevrátí, nikdo ji nevzbudí,
nikdy už nezazní nám její hlas.

Verš č. 151:

Měla jsem na tom světě samou starost,
samý žal,
za to mne odmění
nebes Pán.

Verš č. 152:

V žádném slunci není tolik jasu,
tolik květů v žádné lučině,
v žádném poli tolik zlatých klasů,
kolik lásky v srdci matčině.

Verš č. 153:

Skláníme se nad hrob tvůj,
s lící slzou zrosenou,
za Tvoje zlaté srdce,
Bůh buď Tobě odměnou.

Verš č. 154:

Ztichlo srdce zlaté,
klid našla duše starostlivá.

Verš č. 155:

Bůh pokynul a srdce upřímné a milující
navždy zastavilo tlukot svůj...

Verš č. 156:

Za Vaši velkou lásku,
za Vaše velké oběti,
buď štědrou k Vám ruka Boží svatá,
toť jediné je Vám přáno od dětí.

Verš č. 157:

Již konec všemu,
všem mým bolestem,
již mne nic nezabolí .

Verš č. 158:

Neplačte mnoho nade mnou,
ať mohu klidně spát,
Bůh pokynul, já za ním jdu,
muselo se tak stát.

Verš č. 159:

Dotrpěla srdce zlatá,
klid nalezla duše starostlivá.

Verš č. 160:

Váš život byla jen práce,
odpočinkem Vaše smrt.

Verš č. 161:

Drahé děti, cesta mého
utrpení je skončena.

Verš č. 162:

Vše zmizí, jen stopy
Tvé práce a lásky zůstanou.

Verš č. 163:

Neplačte již moji drazí,
že mne není víc,
až i vás Bůh povolá,
přijdu já vám vstříc.

Verš č. 164:

Kdo žil v srdcích těch, jež opustil,
ten nezemřel.

Verš č. 165:

Klesla ruka, která tak ráda pracovala,
zmlkla ústa, která slovy hladila.

Verš č. 166:

Vaše žití byla práce
a smrt je odpočinek.

Verš č. 167:

Dotlouklo srdce zlaté,
našla klidu duše dobrá...

Verš č. 168:

Bůh pokynul,
a srdce, jež nás milovalo,
zastavilo tlukot svůj.

Verš č. 169:

Odešlo srdce zlaté,
oddechla si duše starostlivá.

Verš č. 170:

Tvoje obětavé, dobré srdce
přestalo navždy bít,
opustilo nás,
my však je přece budeme mít.

Verš č. 171:

Jak těžko žít, když v těle síly není,
jak těžko umřít, když chce se tolik,
tolik žít...

Verš č. 172:

Osud nevrací co jednou vzal,
jen to se vrací - vzpomínka,
bolest a žal.

Verš č. 173:

J. V. Sládek:
V náruči Boží, odkud jsme vyšli,
večer se všichni sejdeme zas...

Verš č. 174:

V té české rodné zemi
až mne hroudy zasypou,
nechte mne v ní klidně spát,
vzpomínejte na mne s modlitbou.

Verš č. 175:

... a já měl život tolik rád.

Verš č. 176:

Až umřu, nic na tomto světě
se nestane a nezmění,
jen srdcí několik se zachvěje
v rose jak k ránu květiny...

Verš č. 177:

Tisíce umřely, tisíce umřou,
tisíce na smrt jsou znaveni,
neboť v smrti a zrození
nikdo nezůstal jediný.

Verš č. 178:

J. Wolker:
Smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého,
co strašné je a co zlé je,
to umírání je.

Verš č. 179:

Cílem nejvyšším Ti bylo blaho rodiny
a úděl v práci do poslední hodiny.

Verš č. 180:

Buď vůle Tvá...

Verš č. 181:

Nyní pak zůstává víra, naděje a láska.
to tré: ale největší z nich jest láska.
I. epištola Pavia ke Kor.
Kap. 13, 13.

Verš č. 182:

V náruč Boží, odkud jsme vyšli,
večer se všichni vrátíme zas.

Verš č. 183:

Jdu k Tobě Pane,
za hlasem Tvým jsem šel,
Ty poskytněš mi přibýtek,
kde nebude již žal...

Verš č. 184:

Smiluj se nade mnou, ó Bože,
podle velkého milosrdenství Tvého...

Verš č. 185:

I kdybych měl projít údolím
stínu smrti, nebudu se bát,
neboť Ty, Bože můj, se mnou jsi.

Verš č. 186:

Nevíme dne ani hodiny...

Verš č. 187:

Odcházím za světlem...
kdes v dálce splynu s ním.
Těm, které miluji,
na cestu posvítím.

Verš č. 188:

Až té trávy nesetě
na mém hrobě rozkvetě,
čí pak vy, mé rodné lány, budete...

Verš č. 189:

Smrti tebe, proč se báti?
Ježíš živ jest i já s ním.
On je živ, já jistě vím,
že mně život zase vrátí.

Verš č. 190:

Pro naše blaho v domově,
jsi všechnu lásku svoji dala,
na niž jen v bolu budeme vzpomínat,
když Boží láska Tvou duši
na věčnost si vzala.

Verš č. 191:

Vejdeš v šedinách do hrobu,
tak jako odnášeno bývá obilí zralé
časem svým.
Job. 5, 26.

Verš č. 192:

Aj na dlaň odměřil jsi mi dnů
a věk můj jest jako nic před Tebou,
jistě žeť není než pouhá marnost
každý člověk, jakkoli pevně stojí.
Žalm 39, 6.

Verš č. 193:

"Musíme skrze mnohá soužení vejít
do království božího."
Skut. apoštolské 14, 22.

Verš č. 194:

Milosrdenství Boží na věky
chváliti budu.

Verš č. 195:

Bůh pokynul, srdce dobré a milující
navždy zastavilo tlukot svůj.

Verš č. 196:

Pán života a smrti pokynul
a já jdu.

Verš č. 197:

Zlých pak nebudem přijímatí?
Dobré-liž jen věci brátí
budeme od Boha
Job. 2, 10.

Verš č. 198:

Řekla jemu :
Pane, já jsem uvěřila,
že jsi ty Kristus, Syn Boží.
Jan 11, 27.

Verš č. 199:

Setřel Bůh všelikou slzu
s očí jejích a smrti již více nebude,
ani kvílení, ani křiku, ani bolesti
nebude více. Zjev. 21/4.

Verš č. 200:

Jest život věčný boj
a klid jen bezděky,
smrt však je krátký boj
a poklid na věky.

Verš č. 201:

Žádná smrt nemůže být zlá,
které předchází život dobrý.
Kramerius

Verš č. 202:

Nelkejte, že jsem odešla,
ten klid a mír mi přejte,
jen věčné světlo vzpomínky
mi stále zachovejte.

Verš č. 203:

Kdo v slzách chléb svůj nejídal,
kdo neprobděl strastné noci,
ten nezná Vás,
Vy nebeské moci.

Verš č. 204:

Až budu spát,
přijď na můj hrob se podívat,
jen podívat - a neplač moc,
kdo zemřel již, spí každý rád
neb svatá je ta tichá noc,
když přejde den.

Verš č. 205:

Letěla bělouňka holubička,
letěla do nebička.

Verš č. 206:

Zpěvem k srdci,
srdcem k vlasti.

Verš č. 207:

Předobré srdce na světě jsme měli,
jež dovedlo nás milovat,
kdybychom láskou vzbuditi je chtěli,
neozve se nám vícekrát.

Verš č. 208:

Kolébka není prvním počátkem života,
ani hrob pravým koncem smrti,
za ním přichází vzkříšení.

Verš č. 209:

Ženu statečnou kdo nalezne
neb daleko nad perly cena její.

Verš č. 210:

Já půjdu k branám věčnosti
a šťastna i tou cestou poslední,
vždyť půjdu k Otci, půjdu k domovu,
kde na věky se pro mne rozední.
Ta cesta k smrti není přece zlá,
když Bůh nás vede jejím údolím.
Já často o ní dlouze přemýšlím
a cesty té se nijak nebojím.

Smutek padl na starou kovářku,
poslední hrany zazní z kapličky,
na dalekou cestu naší drahé matky,
na věčnou paměť milované babičky.

Celý svůj život zasvětila práci,
pro rodinu, vnuky, pravnučky,
teď všichni její zlaté srdce ztrácí,
vzpomínat budeme navěky!
J F S.

Verš č. 211:

Rodné brázdy v šíř i dál,
co mi vás jen Pán Bůh přál,
co jsem se vás naosíval,
co jsem se vás naoral.

Verš č. 212:

Vše zmizí, jen stopy Tvé práce
a lásky zůstanou.

Verš č. 213:

Jak prostě žila,
tak tiše odešla,
velká ve své lásce a dobrotě
a skromna svým životem.

Verš č. 214:

Duše Tvá dobrá, laskavá,
tak naší lásky hodna,
jaký to kalich bolesti
musela vypít až do dna.

Verš č. 215:

Kdybyste někdy radu potřebovali,
jen s láskou na mne vzpomeňte,
budu žít s Vámi i nadále a budu
bdít nad Vaším každým krokem,
přijdu Vám pomoci, aniž byste věděli.

Verš č. 216:

Není smrti tam,
kde byl život vyplněn prací,
láskou a obětavostí.

Verš č. 217:

Koho nejvíce jsem miloval,
Bůh ji odvolal.
Buď vůle Tvá...

Verš č. 218:

Žil jsem, abyste Vy žili...

Verš č. 219:

Žít život čestný
a spravedlivý...

Verš č. 220:

Kdo v srdcích žije,
neumírá.

Verš č. 221:

Očím jsi odešla,
v srdcích jsi zůstala...

Verš č. 222:

Vyřídte pozdravy poslední,
každému, kdo měl mne kdysi rád.
Mně už se nikdy nerozední,
budu teď věčný spánek spát.

Verš č. 223:

Klesly ruce pracovitě,
dotlouklo srdce otcovo,
zhasl oka svit, budiž Ti, tatínku,
za všechno vřelý dík.

Verš č. 224:

Štípeni v domě Hospodinově
v síňcích Boha našeho kvéstí budou,
ještě i v šedinách ovoce ponosou.
Aby to zvěstováno bylo,
že přímý ješť Hospodin, skála má...
Žalm 92, 14-16

Verš č. 225:

Proč pláčete, moji milí?
Neodešel jsem od Vás
všechno, jen pracovat
jsem přestal...

Verš č. 226:

Zvadl květ ku večeru,
ráno měl ještě svou nádheru.
Děkuji vděčně Osudu za všechno,
co mi dal: Práci, radost i žal.

Verš č. 227:

Bůh buď s Vámi,
než se sejdeme zas . .

Verš č. 228:

Až ukončí se naše pout'
a duše půjde před Tvůj soud,
rač v náruč Svou ji přivinout.

Verš č. 229:

Přišel pro mne andělíček,
zatlačil mi očička,
a teď pro mne pláče
tatiček a matička.

Verš č. 230:

Pro nás žil,
pro nás pracoval,
pro nás obětoval všechno.

Verš č. 231:

Rodné brázdy v šíř i dál,
co mi vás jen Pán Bůh přál,
co se já vás naosíval, naoral.

Verš č. 232:

Byť se mi dostalo jít
přes údolí stínu smrti,
nebudu se báti zlého,
nebo Ty se mnou jsi.
Žalm 23,4.

Verš č. 233:

Jaký to smrtelný spánek
se Tě zmocnil
Tvůj zrak se zkalil
a Ty mě neslyšíš.
Sumerský epos

Verš č. 234:

Tatínku, za převelikou
vždycky starost o nás, rodinu,
Pán dej Ti poznat
"vánoc věčných" odměnu.

Verš č. 235:

Odešel dobrý člověk,
každý ho měl rád.

Verš č. 236:

Ač tělo i srdce mé hyne,
skála srdce mého a díl můj
Bůh jest na věky.
Žalm 73, v. 26

Verš č. 237:

Čas, bratr mého srdce, jež jde
a odměňuje mi hodiny bytí,
zaváhá, zhrouť se do tváře mé,
usne a zavoní jak kvítí.
Josef Hora

Verš č. 238:

Vše zmizí, jen stopy Vaší práce
a lásky zůstanou.

Verš č. 239:

Přestalo srdíčko tlouci,
přestala ústa se smát,
budeme synáčku drahý,
stále na Tebe vzpomínat.

Verš č. 240:

Nejkrásnější láska umírá,
když se oko matky navždy zavírá.

Verš č. 241:

Zhasly oči plné lásky
mojí drahé maminky,
nezasnou však nikdy na ni
v srdci moje vzpomínky.

Verš č. 242:

Jak těžko žít,
když v těle síla není,
jak těžko umírat,
když se chce tolik, ach tolik žít.

Verš č. 243:

Očím jsi odešel,
v srdcích jsi zůstal.

Verš č. 244:

Zelení hájové, bývali jste vy moje,
bývali jste mého srdce potěšení,
ale teď dlouhý čas
neslyším ptáčka hlas,
a obloze se ukázal smutný čas.

Verš č. 245:

Odešels, táto, bez slůvka rozloučení,
tak náhle, že těžko k uvěření.

Verš č. 246:

Jí bylo blaho odpírati sobě
a všechno dáti pro děti.

Verš č. 247:

Od života pro sebe nic jsi nežádal,
vše jen pro své děti a rodinu,
své zlaté srdce celé jsi nám dal,
věčný klid dejž Bůh Ti v odměnu.

Verš č. 248:

Odešlas, maminko, neznámo kam,
vzpomínka po Tobě, zůstane nám,
vzpomínka krásná, maminko milá,
Ty, že jsi pro nás vždycky jen žila.

Verš č. 249:

Nezemřela jsem, neboť vím,
že budu žít stále v srdcích těch,
kteří mě milovali.

Verš č. 250:

Bůh povolal Tě v nebes chrám,
bys ušel světa útrapám.

Verš č. 251:

Není smrti,
je jen věčný růst.
V. Dyk

Verš č. 252:

Koho bozi milují,
ten umírá mlád.

Verš č. 253:

Neplačte mnoho nade mnou,
ať mohu klidně spát,
Bůh pokynul, já za ním jdu,
muselo se tak stát.

Verš č. 254:

Smrti se nebojím, smrt není zlá,
se smrtí nejsem sám,
umírání se bojím,
kde každý je opuštěn
a já umírám...
Jiří Wolker

Verš č. 255:

Tak krátko šla jsem s Vámi,
hle, tu se cesty dělí
a ptáci nad hlavou
mi píseň nedopěli.
J. Wolker

Verš č. 256:

Odešla jste od nás, maminko drahá,
jen vzpomínek nám zbylo na tisíc
a srdce svírá krutý bol,
že nevrátíte se nám nikdy víc...

Verš č. 257:

V žádném slunci není tolik jasu,
květů tolik v žádné lučině,
v žádném poli tolik zlatých klasů,
co je lásky v srdci matčině.

Verš č. 258:

Píseň Christiana Rosetti

Až jednou zemru, drahý,
pak nesmíš písní naříkat.
Nesázej růže nad můj hrob
a ani cypřišový sad.
A nechť je nade mnou jen tráva,
jež bude deštěm se a rosou vlhká chvět.
A chceš-li, můžeš pamatovat.
A chceš-li, můžeš zapomnět.

Já neuzřím již stíny,
nebudu slyšet dešťů hřmot,
nebudu slyšet slavíka,
tesknit si s větrem o závod.
Snít budu stmíváním,
jež nedozná zde změnu.
Snad budu pamatovat
a možná zapomenou...

Když mě vše opustilo, věřilo jsi - děkuji.

Verš č. 259:

A jáť život věčný dávám jim,
a nezahynouf na věky,
aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.
Zjevení sv. Jana, Kap. 10/28.

Verš č. 260:

Blahoslaveni jsou od této chvíle mrtví,
kteříž v Pánu umírají.
Zjevení sv. Jana, Kap. 14.

Verš č. 261:

...jim bylo blaho odpírati sobě
a všechno z lásky dáti pro děti...
K. V. Rais

Verš č. 262:

Daleká cesto má,
marné volání...
K. H. Mácha

Verš č. 263:

Za Tvoji lásku, tatínku náš zlatý,
za Tvoje velké oběti,
buď Tobě, rodná země lehkou,
toť poslední je přání od dětí.

Verš č. 264:

Dozněl tlumený akord života,
ztichla jeho tichounká píseň,
mlha studená padá do polí
a nám do srdcí bolestná tíseň.

Verš č. 265:

Není smrti, trvá věčně živý,
kdo spravedlivý byl a dobrotivý.

Verš č. 266:

Bůh povolal Tě v nebes chrám,
bys ušel světa útropám.

Verš č. 267:

Ztichlo navždy srdce zlaté,
zhasl na Tvých očích svit,
těžko se nám bude tady,
bez Tebe, tatínku, žít...

Verš č. 268:

"Jáť v pokoji lehnu a
spátí budu; nebo ty, Hospodine,
sám způsobíš mi bydlení
bezpečné."

Žalm 4, 9.

Verš č. 269:

Zlaté slunko za hory zašlo,
soumrak tiše padá do polí.
Srdce Tvé zlaté věčný mír našlo
a nic Tě víc nebolí.

Verš č. 270:

K Hospodinu v soužení svým
volal jsem a vyslyšel mne.

Verš č. 271:

Tak krátko šla jsem s vámi,
hle, tu se cesty dělí
a ptáci nad hlavou
mi píseň nedopěli.

Verš č. 272:

Jen pro Vás jsem pracovala
a Vám jsem rozdala srdce své.

Verš č. 273:

Její život byla starost a práce,
pro vše dobré měla cit,
dobré srdce ztichlo a přece nezemřelo,
v paměti asi bude žít.

Verš č. 274:

Svatopluk Čech: Lešetínský kovář
Bušil tam vesele,
do želez, ocele,
nikdy už perlík ten,
nezazvoní.

Verš č. 275:

Každý z nás musí něco ztratit
a něčeho se vzdát,
je líp se nenavrátit
a jenom vzpomínat.
Seifert

Verš č. 276:

Nejsvětější srdce Ježíšovo
buď jeho spásou a odměnou.

Verš č. 277:

Ustaly v práci, mozolné Tvé ruce,
zmizel i milý úsměv Tvůj -
loučíme se s Tebou, tatínku -
upřímného srdce -
již nikdy nespátíš domov svůj.

Verš č. 278:

Ale různě, ale různě
dvojit čas nám běží,
přidej živý, jak chceš v běhu,
mrtvý vždy je hrozně vpředu.
Třeba ticho tiše leží.
F. šrámek

Verš č. 279:

I vtiskla matka ret mi na čelo
a řekla : Sbohem.
J. Seifert

Verš č. 280:

Je skončen boj,
ač život měl jsem rád,
jsem v duši spokojen
a chci jen klidně spát.

Verš č. 281:

Stal jsem se zahradníkem -
do zahrady jsem šel rád.
Z rukopisných pamětí
Šel zahradník do zahrady.

Verš č. 282:

Říkám si s Nerudou,
ať jsem byl, čím jsem byl,
tím jsem byl vždycky rád.
A já byl zahradnickým učněm
opravdu rád.

Verš č. 283:

Jak prostě žila,
tak tiše odešla,
velká ve své lásce a dobrotě
a skromná svým životem.

Verš č. 284:

Živote, živote, kouzlo Tvé uvadlo,
nad mojí mladostí sluníčko zapadlo.

Verš č. 285:

Já půjdu tam,
kam všechna pokolení odešla.
A lesy budou stále v slunci snít,
a vody dřímat v lesku bílých hvězd.
J. Zeyer

Verš č. 286:

Ten život je jen pouhý sen,
v němž mnohý je tak přešťasten
a mnohý má zas osud zlý.
Po smrti však tělo nebolí,
klid duše je největší bohatství.

Verš č. 287:

"Služebníče dobrý a věrný...
vejdi v radost Pána svého."
Mot. 25, 23.

Verš č. 288:

Naděje naše slib nesplněný,
perutí smrti zastaven skřivánka let,
je marný křik zoufalstvím naplněný,
nemůže nám syna vrátit zpět.

Verš č. 289:

Váš život byla jen starost a práce
a pro vše dobré jste měl cit,
dobré srdce dotlouklo a přece
nezemřelo, v paměti naší bude žít...

Verš č. 290:

Až zemřu, nic se nestane,
mnohé oko se zarosí,
jen vzpomínka zůstane
a život jde dál.

Verš č. 291:

Až přijde den a budu spát,
přijď na můj hrob se podívat,
jen podívat a neplač moc,
kdo usnul, spí každý rád,
a svatá je ta tichá noc,
když přejde den...
Julius Zeyer

Verš č. 292:

Brázda žití doorána,
večer se již přiklonil,
zemská pouť již dokonána,
na které jsem oral, sil...

Verš č. 293:

Kdo byl milován,
nebude nikdy zapomenut.

Verš č. 294:

Buď vůle Tvá nám vším,
jak ptáků je a hmyzu,
pokorné bylině i zpívající vodě.
S. K. Neumann

Verš č. 295:

Jest v Boží radě vždy
předem souzeno,
že odchází nám
co nejvíce milého.

Verš č. 296:

Až umru, nic na tomto světě
se nestane a nezmění...

Verš č. 297:

Odešli dobří lidé,
každý je měl rád,
odešli nám v nenávratno,
teď musíme jen vzpomínat.

Verš č. 298:

Proč osud dal nám do vínku
jen samé trny a hloží
a zanechává nám vzpomínku
s níž hlava v dlaň se složí.

Verš č. 299:

Vše zmizí, jen stopy Tvé lásky
a vzpomínky na předobré srdce
nám zůstanou.

Verš č. 300:

Odešel táta,
bez slůvka rozloučení,
tak náhle,
že těžko k uvěření.

Verš č. 301:

Kdo žije v srdcích těch, jež opustil,
ten nezemřel.
Proto neplačte pro mne,
když odcházím.

Verš č. 302:

Její život byla starost a práce,
pro vše dobré měla cit,
dobré srdce ztichlo
a přece nezemřelo,
v paměti naší bude žít.

Verš č. 303:

"Jest čas zrození
a čas umírání..."
(Kaz. 3, 2.)

Verš č. 304:

"Aj, já umírám, ale Bůh
bude s vámi..."
(I. Mojž. 48, 21)

Verš č. 305:

Náhle jsi nám odešel,
tatínku náš drahý,
že rtové Tvoji milí,
nám sbohem dáti nestačili.

Verš č. 306:

Já pracoval jen pro vás,
za živa srdce své vám dal,
s bolestí velikou teď
odcházím od vás.

Verš č. 307:

Zemi dáváme, jen co jí patří,
ale duch bude s námi i nadál.

Verš č. 308:

Byť se mi dostalo jítí
přes údolí stínu smrti,
nebudu se báti zlého,
neb ty se mnou jsi.
Žalm 23, 4.

Verš č. 309:

Nejsmutnější loučení je s mámou...

Verš č. 310:

Není bolest,
jako bolest má.

Verš č. 311:

Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá,
v stínu Všemohoucího odpočívati bude.
(Žalm 91, 1)

Verš č. 312:

Toť jest pak věčný život,
aby poznali Tebe samého pravého Boha,
a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.
(Jan 17, 3)

Verš č. 313:

Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni Boha viděti budou.
Mat. 5, 8.

Verš č. 314:

Moravo, Moravo,
Moravěnko milá,
co z Tebe pochází,
chasa ušlechtilá.

Verš č. 315:

Přišel pro mne andělíček,
zatlačil mi očička,
a teď pro mne plácí,
tatiček a matička.

Verš č. 316:

Kalich utrpení naplněn,
Bůh pokynul a já si jdu odpočinout.

Verš č. 317:

Pracoval vždy do únavy,
klidu sobě nedopřál,
srdce jeho zlaté bylo,
každému jen blaho přál.
Za vše dobré co vykonal,
tichý spánek buď mu přán.

Verš č. 318:

Odešla tíše a v pokoře,
když naplnila svůj život
prací a láskou.

Verš č. 319:

Já jsem vzkříšení i život,
kdo věří ve mne,
i kdyby zemřel, bude žít.
(Jan II, 2b)

Verš č. 320:

Blahoslavení,
kteří v Pánu umírají...
(Zjevení sv. Jana 14, 13)

Verš č. 321:

Život Tvůj byl samá práce,
smrt jen tichý vzdech.

Verš č. 322:

Klesla ruka, která tak ráda pracovala,
zmlkla ústa, která slovy hladila,
oči, které se tak mile dívaly,
se navždy zavřely.

Verš č. 323:

Odešel's, drahý,
bez slůvka rozloučení,
tak náhle -
že těžko k uvěření...

Verš č. 324:

Přijedete, budete mne hledati
a já již zde nebudu.

Verš č. 325:

To dobře, služebníče dobrý a věrný,
nad málem byl jsi věrný,
nad mnohem tebe ustanovím.
Vejdíš v radost Pána svého.
(Mat. 25, 21)

Verš č. 326:

Žádný zajisté z nás není sám sobě živ,
a žádný sobě sám neumírá.
Nebo buď že jsme živi, Pánu živi jsme,
buď že mřeme, Pánu mřeme.
A tak buď že jsme živi, buď že umíráme,
Páně jsme.
(Řím 14, 8)

Verš č. 327:

Sv. Pavel:
Víme zajisté, že byl-li by tohoto
našeho přebývání stánek zbořen,
stavení od Boha máme, přibýtek
ne rukou udělaný, věčný, v nebesích.
II. Korynt. 5, 1.

Verš č. 328:

Když rozchod nastává,
nám v srdci teskno je,
však nelkáme neb zůstává
shledání, naděje.
Kancionál

Verš č. 329:

Neplačte drazí, že odcházím spát,
jak pokynul mi osud,
ve věčné noci se mi bude zdát,
že žiji s Vámi dosud.

Verš č. 330:

Klesla hlava starostlivá,
ztichlo srdce trampotami znavené,
ruce tolik pilné od práce již
navždy ustaly, tatičku náš drahý.

Verš č. 331:

V životě se loučíme mnohokrát,
s maminkou jen jednou,
i kdybychom své oči vyplakali,
její zpět se neohlédnou.

Verš č. 332:

Neúprosný osud to nejdražší nám vzal,
jen bolest v srdcích, stesk,
prázdný domov
a vzpomínky nám zanechal.

Verš č. 333:

Jedinou radostí mého
života byla práce,
již věrna zůstala jsem
až do posledního dechu svého.

Verš č. 334:

Já pracoval a žil jsem jen pro Vás,
za živa srdce své Vám dal,
s bolestí velikou odcházím teď od Vás ...

Verš č. 335:

Ježíš:
Pojďte ke mně všichni,
kteříž pracujete a
obtíženi jste a já Vám
odpočinutí dám.
Ev. sv. Matouše 11, 28.

Verš č. 336:

Přestalo srdíčko tlouci,
přestala ústa se smát,
budeme maminko drahá,
stále na Tebe vzpomínat.

Verš č. 337:

Já půjdu tam, kam všechna
pokolení odešla.
A lesy budou stále v slunci snít
a vody dřímat v lesku
bílých hvězd.

J. Zeyer

Verš č. 338:

Odcházíš tatínku,
neznámo kam.
Jen vzpomínky na Tebe
zůstanou nám.

Verš č. 339:

Nelkejte, že jsem odešla,
ten klid a mír mi přejte,
jen věčné světlo vzpomínky
mi stále zachovejte.

Verš č. 340:

Zahučaly hory, zahučaly lesy,
kam jste se poděly moje mladé časy ...
A přijde čas - stromy rozkvetou zas,
ale já nepřijdu již nikdy mezi Vás.

Verš č. 341:

Všechno jsem tu nechal, záhony i luka
i žhavý pot s čela vsáklý do polí,
jen jedno si bere do hrobu má ruka,
jako suky tvrdé selské mozoly.

Verš č. 342:

Poslední Sbohem dáváme Tobě
a pilným rukám, které milovaly práci,
naše srdce smutkem se zachvěla,
vědouc, co Tvým odchodem ztrácí.

Verš č. 343:

Když umře maminka, sluníčko zajde,
v srdci nám zůstane smutek a chlad,
po širém světě, ach, sotva se najde,
kdo by jak maminka, měl nás tak rád.

Verš č. 344:

Zdatnou ženu - kdo ji najde?
Cenu má nad skvosty z dalekých krajů.

Verš č. 345:

Mühe und Arbeit war Dein Leben,
Ruhe hat Dir Gott gegeben.

Verš č. 346:

Sorgenvoll war sein Leben,
Ruhe hat Ihm Gott gegeben.

Verš č. 347:

Es ist bestimmt in Gottes Rat,
dass man vom Liebsten,
was man hat, muss scheiden.

Verš č. 348:

Du kamst, Du gingst mit leiser Spur
Ein flüchtiger Gast im Erdenland.
Woher? Wohin? Wir wissen nur:
Aus Gotteshand in Gotteshand.

Verš č. 349:

Dokud jsme lásku matky měli,
nemohl větší lásku nikdo již nám dát,
náhradu za ni marně bychom hledat chtěli,
jen vděčně na ni budeme stále vzpomínat.

Verš č. 350:

Pro naše blaho v domově
jsi všechnu lásku svoji dala,
na niž jen v bolu budem vzpomínat,
když Boží láska Tvou duši na věčnost si vzala.

Verš č. 351:

Co lásky nejčistší nám srdce matky dalo,
to poznal každý od svých dětských let,
a proto nitro naše se žalem rozplakalo,
když její drahé čelo zlíbali jsme naposled.

Verš č. 352:

Od ranních úsvitů do večerů pozdních,
jsi pro blaho naše neznal únavy a strastí,
proto Tvůj život požehnaný byl
pro Tvoji lásku k nám a ke své rodné vlasti.

Verš č. 353:

Až umřu, na světě nic se nestane a nezmění
jenom já ztratím svou bídu...
...smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého.

Verš č. 354:

Rozkvetl v háji mladý květ,
však krutý mráz jej zlomil v ráz,
osude zlý, proč jsi jej srazil,
když chtěl kvést, proč zničil's mu mladý věk.

Verš č. 355:

Jak v bouři vichr, když zlomí mladý květ,
tak v raném rozpuku mládí,
odešel od nás v nadhvězdny svět,
synáček náš, kterého jsme měli všichni tak rádi.

Verš č. 356:

"Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví,
kteří v Pánu umírají.
Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých,
skutkové pak jejich jdou za nimi."
Žjevení Janovo 14, 13.

Verš č. 357:

Skončen je maminky života čas,
nebude více již čekati nás.
Jak rádi jsme, maminko, spěchali k Tobě,
dnes smutně zapláčem, nad láskou tvou v hrobě.

Verš č. 358:

Arbeit und Pflicht
War Dein Dasein,
Möge die Ruhe
Dein Lohn sein.

Verš č. 359:

Menschenhilfe konnte Dich nicht retten,
Gott allein nahm Dir den Schmerz,
Schwergebeugt müssen wir
an Deine Bahre treten,
Du unser vielgeliebtes Herz.

Verš č. 360:

Was wir bergen in den Särgen
Ist das Erdenkleid.
Was wir lieben ist geblieben
Bleibt in Ewigkeit.
Goethe

Verš č. 361:

Dein harter Kampf ist überwunden
Die Brust ruht aus von lautem Ach
Durchkämpft sind die Leidenstunden,
Da Dir Dein Herz und Auge brach.

Verš č. 362:

Nun ruhen die fleissigen Vaterhände
die stets gesorgt für unser Wohl.
Die fleissig waren bis ans Ende -
Schlaf wohl Du guter Vater, Du.

Verš č. 363:

Wenn sich der Mutter Augen schliessen
Ein treues Herz im Tode bricht,
Dann ist das schönste Band zerissen
Denn Mutterlieb ersetzt man nicht.

Verš č. 364:

Dein Leben war nur Arbeit,
Kanntest nicht Rast noch Ruh,
Nun hast Du sie gefunden,
Schlaf wohl, Geliebter Vater, Du.

Verš č. 365:

Sein Leben war rastlose Arbeit,
sein Wessen selbstlose Liebe.

Verš č. 366:

Sein Denken und Handeln
war immer Edel
und Pflichtbewusst.

Verš č. 367:

Es ist bestimmt in Gottes Rat,
Dass man von dem, was man am
liebsten hat,
Muss schneiden.

Verš č. 368:

So ruhe aus von Deines Lebens
Schaffen,
In welchem Du stets unermüdlich warst.
Ein bleibend Denkmal hast Du Dir
geschaffen,
In unserem Herzen weithin über das Grab.

Verš č. 369:

Du warst die Treue selbst...

Verš č. 370:

Es ruhen die fleissigen Mutterhände,
Dein harter Kampf ist überwunden
Die tätig waren, bis ans Ende,
Nun ruht Dein Herz so liebevoll.

Verš č. 371:

Tretet her zu meiner Bahre
Stört mich nicht in meiner Ruh
Denkt was ich gelitten habe
Gott schenkt mir die ewige Ruh.

Verš č. 372:

Das höchste Gut von allen Schätzen
und das Schicksal, dass es bricht,
alles kann die Welt ersetzen,
aber eine Mutter nicht.

Verš č. 373:

Menschenhilfe konnte Dich nicht retten
Gott allein nahm den Schmerz
Schwerebeugt wir jetzt Deine Bahre
treten
Du, unser vielgeliebtes Mutterherz.

Verš č. 374:

Über den Stern
hält die Liebe Wort.

Verš č. 375:

Befreit von langem Leid und Schmerzen
ruhst Du nun aus, du bist erlöst
Erinnerung weihen Dir viele Herzen
Wenn du auch nun in kühler
Erde schläfst.

Verš č. 376:

Arbeit und treu Pflichterfüllung
war sein Lebenswerk.

Verš č. 377:

Ach unser Vater lebt nicht mehr
Der Platz in unserem Kreise ist leer
Er reicht uns nicht mehr seine Hand
Der Tod zerriss das schöne Band.

Verš č. 378:

Dein Leben war Arbeit
Und treu Deine Seele.

Verš č. 379:

Unermülich war sein Leben
Fleißig war stets seine Hand
Ruhig war sein letztes Ende
Bevor er stieg zum Grabesrand.

Verš č. 380:

Ausgekämpft und ausgelitten.

Verš č. 381:

Arbeit und Streben,
allein war sein Leben.

Verš č. 382:

Sei getreu bis in den Tod
und ich will dir die Krone des Lebens
geben.

Verš č. 383:

Ruhe aus vom Kämpfe,
Ruhe aus vom Streit,
Nimmer wirst Du hören,
Mehr den Ruf der Zeit.

Verš č. 384:

Über den Sternen
hält die Liebe Wort.

Verš č. 385:

Unerforschlich Gottes Velle
Herb, Schmerz, doch Herz sei stille.

Verš č. 386:

Du kenntest auch nicht mehr gesunden,
Umsonst war unser heisses Flehn,
du hast gesorgt nur für die Deinen,
Zufrüh musstest Du ins Jenseits gehen.

Verš č. 387:

Memento moris...